

WINTER

ZÜNDAPP

Dierenarts is volgens mij het mooiste beroep ter wereld en je verveelt je nooit. Ik ben ervan overtuigd dat ik een boeiend en gelukkig leven leid. Natuurlijk zijn er, zoals bij elk beroep, nadelen aan verbonden. Een ervan is dat een dierenarts vaak wordt gestoord als andere mensen rustig thuiszitten te genieten.

Het was op de avond voor Kerstmis en het sneeuwde. Mijn vrouw, mijn dochters en mijn vader lagen diep weggekropen in knusse zetels te kijken naar een romantische kerstfilmklassieker. Het gebeurde niet vaak dat we er allemaal waren. Ons huis is nochtans een kangoeroewoning, die we delen met mijn bijna zeventigjarige vader, maar hij is heel vaak op pad.

Jarenlang leefden mijn ouders op de grens tussen Watervoort en Hulzen, twee agrarische gehuchtjes van Herentals. De landbouw is er zo goed als verdwenen, op een groot bioplumveebedrijf van veertienduizend scharrelkippen na. Nadat mijn moeder zeven jaar geleden stierf, bleef vader nog enkele jaren in hun huis wonen, al werd hij het alleen-zijn beu. Het toeval wilde dat mijn

vrouw en ik in die periode aan verbouwen dachten. We wilden ons huis uitbreiden met een kleine dierenkliniek en wat paardenstallen, waar we dieren zouden kunnen observeren en hospitaliseren. Een extra appartementje voor mijn vader kon er nog wel bij. Pa verhuurde zijn huis, trok bij ons in en geniet sindsdien van de aanwezigheid van zijn kleinkinderen. Ook onze kinderen zijn blij om hun enige nog levende grootouder dicht bij zich te hebben. Niet dat hij er dus altijd is. Hij profiteert enorm van het feit dat we in het centrum van Herentals zitten. Hij spreekt af met oude schoolvrienden of springt op de trein naar Antwerpen om zijn culturele bagage bij te spijkeren.

Die kerstavond was eerder uitzonderlijk en we genoten er met zijn allen van. Tussen de kinderen, op de stoelen en op het tapijt, lagen onze huisdieren: acht katten en drie honden. Heerlijk cocoonen. Tot mijn telefoon van zich liet horen. Niet die van de praktijk, want die was afgesloten voor de avond. Sinds een paar jaar werken we immers met een wachtdienst voor de regio. Mijn collega uit Nijlen was van dienst. Wie mij op mijn mobieltje belde moest familie, een vriend of een echt goede klant zijn. Ik nam op. Het was Herman Desoete, die aan het kanaal woonde. Hoe Herman aan mijn persoonlijk nummer was geraakt mocht Joost weten. Heel soms gaf ik mijn nummer aan een klant als ik net voor het weekend zijn hond, kat of ander dier had geopereerd, voor het geval er verwikkelingen zouden optreden. De klant in kwestie beloofde telkens het nummer niet door te geven, maar

een week later bleek vaak zijn volledige vriendenkring mijn nummer te kennen.

Herman Desoete! Wat wilde die van mij?

Mijn gedachten vlogen naar de voorbije zomer. Hij had me laten komen omdat een van zijn schapen ernstig ziek was.

‘Weet jij misschien van wie die hond is?’ vroeg Herman nadat ik het schaap had verzorgd. Hij wees naar de Duitse herder die mij vriendelijk aankeek. Desoete was een gepensioneerde arbeider die langs het kanaal Bo-cholt-Herentals in Geel woonde. Meer dan veertig jaar had hij als automechanieker in de garage gewerkt waar ik mijn eerste auto kocht. Zo had ik hem leren kennen, vele jaren geleden.

Het was eind juli en heel warm. De bovenste knoopjes van zijn overhemd stonden open en boven zijn grijze borstharen hing een patselige gouden ketting. Zijn kogelronde buik deed mij aan een hoogzwangere vrouw denken. ‘Ze is enkele dagen geleden komen aanlopen en toen ik haar te eten gaf, is ze gebleven,’ ging hij verder. ‘Ze was mager en haar zoalkussentjes waren tot bloedens toe afgesleten.’

Ik keek naar de Duitse herder, een teef van ongeveer zes jaar, en aaide haar over het hoofd. De hond was heel sociaal en liet me begaan.

‘Zo’n braaf beest, waarschijnlijk is ze gechipt,’ zei ik. ‘We zullen haar identificatienummer eens controleren.’ Ik haalde mijn scanner uit de auto en bewoog hem heen en weer over de linkerkant van haar hals. Niets.

‘Geen chip, dan moet ze een tatoeagenummer in haar oren hebben,’ zei ik. We vonden wel het nummer, dat in zwarte inkt in de binnenkant van de oorschelpen stond. Jammer genoeg waren drie van de zes tekens zo goed als onleesbaar. ‘Het is een combinatie van drie letters gevolgd door drie cijfers,’ zei ik tegen Herman. ‘Als er één niet leesbaar is, is dat nog geen ramp, maar drie onleesbare! We kunnen misschien wat combinaties proberen. Heb je een computer en internet?’ vroeg ik.

Herman knikte.

Even later zaten we voor het kleine scherm en opende ik de website van het identificatieregister. Ik probeerde verschillende combinaties uit door de onleesbare tekens te vervangen door willekeurige andere, maar het was zoeken naar een speld in een hooiberg.

‘Wat nu?’ vroeg Herman.

‘Heb je de politie verwittigd?’

Herman knikte overtuigend. ‘De politie had geen melding van een vermiste Duitse herder binnengekregen, maar noteerde mijn aangifte. Ik mocht de hond eventueel houden. Als de eigenaar zich alsnog meldde, zou de politie hem naar mij doorverwijzen. Maar dit achtten ze weinig waarschijnlijk.’

‘Je kunt de hond naar de dierenbescherming doen,’ zei ik.

‘Dan houd ik haar liever zelf.’ Herman trok een wenkbrauw op. ‘Ik droom eigenlijk al jaren van een Duitse herder. Het is een oude kinderdroom, maar José, mijn vrouw, was bang van honden. Dan gaat dat niet, hé.

Ik heb nooit een hond gehad. Mijn José is twee jaar geleden overleden. Kanker.’ Er viel een korte stilte. ‘En zeg nu zelf: die hond is een prachtig beest en ze heeft een boontje voor mij. Waar ik ga, gaat mevrouw ook. Ze rijdt zelfs met mij mee in de sidecar van mijn motorfiets.’

Ongelovig schudde ik mijn hoofd. Herman had zijn auto verkocht en reed meestal rond met een ouderwetse sidecar die hij zelf had gerestaureerd. Een heuse onverwoestbare Zündapp ks 750, waarvan er in de Tweede Wereldoorlog meer dan 18.000 stuks speciaal voor de Duitse Wehrmacht werden gebouwd.

‘Zal ik je eens een demonstratie geven?’ vroeg de man enthousiast.

Ik had geen tijd om nee te zeggen, want Herman was al onderweg, op de voet gevolgd door de Duitse herder. Vijftien seconden later reed de zware militaire sidecar over de dijk. Herman zat als een onoverwinnelijke generaal achter het stuur en naast hem in de bak zat de hond. De zware machine hield dreunend naast mij halt.

‘Spring maar achterop. We maken een ritje langs het kanaal,’ schreeuwde Herman. ‘Het duurt maar vijf minuutjes.’

Dat liet ik me geen tweemaal zeggen. Wie wil er nu niet op zo’n historische motorfiets rondtoeren? Iets later vloog de motor met een topsnelheid van vijfennegentig kilometer per uur langs de kanaaloever. De fietstoeristen die we tegenkwamen, trokken hun remmen dicht en gingen naast het pad staan.

‘Zin in een glas bier?’ riep Herman. Zijn spaarzame

haren wapperden in de wind. ‘Dan stoppen we bij café Den Thys.’

Café Den Thys was een schilderachtige kroeg met een groot terras, gelegen langs het kanaal. De herberg, die al meer dan honderd jaar bestond, draaide vooral in de zomer op volle toeren.

‘Ik heb geen tijd,’ antwoordde ik naar waarheid. Bovendien wist ik dat Herman door zijn kleinkinderen steevast ‘opa café’ werd genoemd. Eens Herman een café binnenstapte, ging hij het eerste uur niet naar huis. Het uur daarna evenmin.

Herman liet mijn weigering niet aan zijn hart komen. Hij gaf nog meer plankgas. ‘Joepie!’ juichte hij, terwijl hij zijn handen losliet en in de lucht stak. Dat zorgde voor wat serotoninetoevoer en die neurotransmitter gaf Herman een zalig gevoel. ‘Ik voel me plots veertig jaar jonger! Dit is het echte leven!’ schreeuwde Herman opgefokt.

De hond gaf hem volmondig gelijk en blafte dat horen en zien verging. De motor week af van zijn rechte baan en reed richting water. Ik voelde de haartjes op mijn armen overeind komen. Zwemmen kan ik namelijk niet. Angstig trok ik fors aan het hemd van Herman. ‘Houd je stuur verdomme vast,’ riep ik, ‘straks belanden we nog in het kanaal.’

Toen ik enkele minuten later af de motor stapte, was ik de gelukkigste man van de wereld. Ik leefde nog. Dat avontuur lag intussen al een paar maanden achter me, maar nu kreeg ik Herman dus opnieuw aan de lijn.

‘Maarten! Ik zit in nesten. Zündapp moet bevallen, maar er is iets fout. Ze perst en perst maar er komt geen pup. En de dierenarts van wacht zit in Nijlen. Die mens gaat dat hier nooit vinden en dan in zo’n weer. Welke gek rijdt door een sneeuwstorm? Ik wil wel zelf komen, maar Herentals ligt een stuk dichterbij Geel dan bij Nijlen.’ Hij slaagde er niet in de bezorgdheid in zijn stem te verbergen.

De winter was dit jaar al vroeg begonnen. Al sinds begin december lag er een dik pak sneeuw. De strooien diensten reden niet meer uit want er was geen zout meer in voorraad en langs het dichtgevroren kanaal hing meestal een dikke mist. Gelukkig was ons familiefeest met mijn broers en zussen naar kerstdagnamiddag verschoven en stond er op dit moment geen kerstdiner op tafel. Mijn vrouw was nog zo gelukkig geweest toen ik zei dat ik niet van wacht was op kerstavond.

‘Je hebt geen auto,’ antwoordde ik. ‘Hoe ga jij hier geraken met je hond?’

Zelf naar Geel rijden was geen optie. Het was te gevaarlijk en misschien moest ik de hond opereren.

‘Ik kom met mijn sidecar,’ zei Herman. ‘Over een halfuur ben ik daar.’

‘Claxonneer drie keer. Dan open ik de garagepoort en kun je met je motor binnenrijden. Mijn parking is immers onberijdbaar. De sneeuw ligt vijftwintig centimeter hoog.’

Exact dertig minuten later werd er driemaal kort geclaxonneerd. Toen ik de garagepoort omhooghaalde,

stonden in het schijnsel van de straatlantaarns twee sneeuwmannen in een sidecar op de stoep. Ze reden de garage binnen. Herman en Zündapp droegen allebei een motorhelm en een regenzeil dat hen beschermde tegen water en sneeuw.

Ik onderzocht de aanstaande moeder. Het eerste pupje zat in stuitligging. Met de tippen van mijn vingers kon ik het bereiken, maar het kantelen of draaien was onmogelijk. Het werd een keizersnede en op vraag van Herman steriliseerde ik de moeder meteen. Eén nestje vond hij wel genoeg. De keizersnede verliep voorspoedig en er werden vijf pups geboren. Toen ik het eerste uit de buik haalde, merkte ik meteen dat het geen rasechte Duitse herder was. Het was een reu met een lichtgele vacht.

‘Volgens mij is de vader een labrador,’ zei Herman nadenkend. ‘Die geile hond van mijn buurman, een mislukte kunstschilder, was twee maanden geleden niet van mijn huis weg te slaan. Vroeger zag ik dat beest nooit. Maar toen mijn teef loops stond... Holala! Man! Man!’ Hij stak zijn rechterwijsvinger omhoog en bewoog hem snel van links naar rechts. ‘Ik heb Zündapp bijna altijd binnengehouden, maar toen ze dikker werd, wist ik hoe laat het was. Maak maar een rekening van de ingreep, dan zal ik morgen mijn buurman verrassen! Mijn bankkaart is leeg want ik heb deze namiddag mijn laatste kerstcadeautjes gekocht.’

Dat zou weleens kunnen kloppen, want in het journaal hadden ze het die avond gehad over het recordaantal elektronische betalingen.